

DENISE
HUNTER

Boekhandel
Zeezicht

BOOKS

BOEKHANDEL
ZEEZICHT

DENISE HUNTER

Vertaald door Daniëlle Heerens

Uitgeverij de Parel – Doornenburg

1

Elf maanden was niet lang genoeg geweest om Sophie Lawson voor te bereiden op zijn aanblik. Aiden Maddox kuierde de Dock House binnen alsof hij eigenaar was van de plek en het kabaal in het restaurant nam toe bij zijn binnenkomst. Een voor een grepen de bruidsjonkers zijn hand en trokken hem dichterbij om hem vervolgens op de rug te slaan.

Zeven minuten te laat.

Aiden trok Sophies zus in een omhelzing en gaf haar een kus op haar wang. Zijn mannelijke postuur deed Jenna's ranke figuurtje nog kleiner lijken. De aanstaande bruid nam zijn genegenheid warm in ontvangst, wat een vonkje verraad in Sophies gebroken hart aanwakkerde.

Omdat ze hem zeven jaar niet had gezien – en omdat zijn aandacht toch in beslag genomen werd – stond ze zichzelf een taxatie toe. Hij had een jeans aangetrokken met een blauw sportjasje, waarvan ze zelfs vanaf haar plekje aan de andere kant van de zaal kon zeggen dat het perfect bij zijn ogen kleurde. Op dat moment was hij in gesprek met Grant, zijn beste vriend en Jenna's verloofde, en op zijn gezicht lag de glimlach die haar hart vroeger altijd had doen bonzen. Aiden

wierp zijn hoofd in zijn nek en lachte uitbundig.

Hij zag er vrijwel hetzelfde uit, gewoon een klein beetje minder jongen en een beetje meer man. Zijn schouders waren breder en een beginnend stoppelbaardje vormde een schaduw op zijn kaken. Hij had nog steeds die aantrekkelijke lippen – de bovenste met een kuiltje in het midden had wat weg van een hart. Maar ze hoefde hem niet te bekijken om te weten hoe hij er nu uitzag, aangezien ze zo veel van dezelfde –

Zijn ogen vonden de hare.

Sophies vingers klemde zich om de stoel waar ze achter stond. Haar snelle blik was veranderd in langdurig staren.

Ze trok haar blik los, schoof de stoel naar voren en zocht een uitweg. Openstaande Franse deuren leidden naar de zonneweranda waar het feestgezelschap zo meteen zou dineren. Een meibriesje streek langs haar huid toen ze naar buiten stapte. De schemering deed het landschap en de jachthaven met zijn boten in een rozode tint baden. Water rolde in kleine golfjes tegen het paalwerk en ergens vlakbij maakte iets van ijzer in de mast van een zeilboot een tingelend geluid.

Sophie zette de naamkaartjes die ze eerder op de lange, rechthoekige tafel had gezet wat rechter. Ze had zichzelf rechts van de bruid geplaatst, Grant aan de linkerkant en Aiden schuin tegenover hem, een veilig stukje bij haar plekje vandaan. Haar vader zou aan Sophies andere kant zitten, maar daar was niets aan te doen. Ze moest hem weg zien te houden bij haar tweelingbroer, Seth, en hun oma van moederszijde.

Sophie wierp een blik op haar horloge. Hun vader was nu tien minuten te laat. Ze stuurde hem een berichtje. Het was haar taak om deze avond de vrede te bewaren, wat inhield dat ze op haar vader moest letten en Grants opa bij de sterkedrank vandaan moest houden.

Ze negeerde het onregelmatige kloppen van haar hart, wat weinig

van doen had met haar opdracht, en concentreerde zich in plaats daarvan op de positieve dingen. De flakkerende votiefkaarsen, de jazzmuziek die door de speakers kwam en de heerlijke geuren van gegrilde steaks en verse knofflook.

In de elf maanden dat ze verloofd waren geweest, waren Jenna en Grant een paar keer op het vastgestelde menu teruggekomen, wat erop neerkwam dat Sophie het restaurant evenzoveel keer had moeten bellen. Maar dat was allemaal verleden tijd nu. De plek was nu perfect aangekleed voor een bruiloftsdiner.

Toen ze haar hand uitstak naar een van de kaarsen, ging het haar op haar armen overeind staan. De zuurstof leek opeens te dik om te kunnen ademen. Ze hoefde niet om te draaien om te zien wie er was – Aiden was haar naar buiten gevolgd.

‘Hallo, Sophie.’ Zijn stem haar naam horen uitspreken, deed iets binnen in haar oplaaien. Woede, dat was wat het was.

Ze keek in de ogen die haar met tederheid aanstaarden. Tederheid. Alsof hij het recht had om op die manier naar haar te kijken. In elk geval veroorloofde hij zichzelf niet de vrijheid om haar een knuffel te geven, zoals hij bij de anderen had gedaan. Hij begreep ongetwijfeld dat ze een omarming niet zou verwelkomen.

‘Aiden.’ Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik zie dat je het hebt gehaald.’

‘Was je de minuten aan het aftellen?’

‘Iemand moet ervoor zorgen dat alles volgens schema verloopt. Jouw plek is hier, naast Grant. Het diner wordt zo opgediend.’ Ze draaide zich om en maakte aanstalten om te gaan.

‘Wacht, Sophie. Ik heb nog niet de kans gehad om je te zeggen... Het spijt me van je moeder. Ze was een geweldige vrouw. Was meer dan ieder ander als een moeder voor me.’

Zijn woorden raakten die zwakke plek die ze altijd voor de moederloze jongen had gehad.

Geen medelijden met hem hebben.

‘Dank je.’

‘Je was goed voor haar. En zij was zo trots op je.’

‘Ja, nou...’ Sophie schuifelde heen en weer. Speelde met de rok van haar zonnejurk.

‘Je vader moet er kapot van zijn.’

Ze knipperde met haar ogen en keek hem aan. Haar vader was wel de laatste persoon die het recht had om verdrietig te zijn. Had Aiden het niet gehoord? Waarom had Grant het nooit tegen hem gezegd?

Aiden keek achterom, het restaurant in. ‘Moeilijk te geloven dat kleine Jenna gaat trouwen. Lijkt nog maar gisteren dat ze ons smeekte om haar naar de film te rijden voor een afspraakje met een jongen.’

‘Nou, ze is tweeëntwintig nu en ze heeft de ware jakob gevonden. Grant zal goed voor haar zorgen.’ Als Aiden het verwijt achter haar woorden opmerkte, negeerde hij dat.

‘Ze passen goed bij elkaar.’ Aiden stak zijn handen in zijn zakken. ‘En Seth is afgestudeerd aan Appalachian State, heb ik gehoord.’

‘Met een master op zak. Hij is juist ingehuurd als projectmanager bij een adviesbureau.’ Ze keek om zich heen, op zoek naar een ontsnapping, maar het hele bruiloftsgezelschap was nog steeds binnen.

‘En jij, Sophie? Waar ben jij mee bezig?’

Ze wilde het helemaal niet met hem over haar dromen hebben, maar ze besloot uit beleefdheid een minimaal antwoord te geven. ‘Ik verhuis naar Piper’s Cove. Daar ga ik een boekwinkel openen.’

Zijn ene mondhoek ging omhoog. ‘Wauw! Dat is geweldig. Een boekwinkel, hè?’

Ze glimlachte als reactie. Fatsoensnormen schreven voor dat ze nu naar zijn leven zou vragen, zijn werk. Maar ze kon zich er niet toe zetten. ‘Ik zou naar binnen moeten gaan en –’

‘Je ziet er trouwens geweldig uit.’ Zijn blik werd intens. ‘Dat is altijd al zo geweest, maar ik vind dat je nu nóg mooier bent.’

Ze wapende zich tegen zijn charme. Het betekende niets. Woorden waren makkelijk uitgesproken. En wie dacht hij wel niet dat hij was dat hij hier kwam en dingen als dat tegen haar zei?

Denk aan Jenna. Blijf vriendelijk.

‘Jij ziet er ook goed uit,’ wist ze met moeite uit te brengen.

In zijn ogen verscheen de bekende twinkeling, die dansende zilveren vlekjes. ‘Kostte dat erg veel moeite?’

‘Een klein beetje maar.’

Hij grinnikte.

Ze keek op haar horloge. Ze konden niet nog langer op hun vader wachten. ‘Ik moet gaan en iedereen verzamelen. We zijn aan de late kant.’

‘Ik dacht dat het ging om een Foster-feestje – ouders van de bruidegom en zo.’

Grants ouders hadden voor het eten betaald; voor de hele bruiloft eigenlijk, aangezien het met de bankrekening van de Lawsons niet al te best gesteld was. Maar de details waren overgelaten aan Sophie en zo kort na haar moeders dood was ze blij geweest met wat andere dingen om haar aandacht op te richten.

‘Ik help gewoon een handje.’

Op dat ogenblik verscheen oma May aan haar zijde; haar kleine figuurtje rechtop achter een rollator die was opgesierd met een ouderwetse fietstoeter. Deze avond was haar witte haar zo gekapt dat het wel een paar centimeter hoger was dan normaal en haar groene blouse deed haar perzikachtige huidskleur goed uitkomen.

‘Hoi, oma.’ Sophie bukte om haar oma een knuffel te geven en de bloemige geur van haar Cinnabar-parfum drong onuitgenodigd haar neusgaten binnen. ‘U ziet er prachtig uit vanavond.’

‘Ik zie eruit als een gerimpelde oude pruim – hoe kan het ook anders als je zesenzeventig bent? Maar jij ziet er geweldig uit, liefje.’ Daarna wierp haar oma een dreigende blik in Aidens richting. ‘Ik zie

dat je de achteruitgang weer snel gevonden hebt.’

Aiden knipperde met zijn ogen. ‘Ehm... goed om u te zien, oma May.’

‘Het is “mevrouw Alexander” voor jou.’

Sophie schraapte haar keel en richtte zich tot haar oma. ‘Hebt u al de kans gehad om Edward Drury... Grants opa te ontmoeten?’

‘Is dat degene bij de bar, die whisky zit te drinken?’

Sophie kromp ineen. Niet nu al. ‘Ik moet jullie twee later aan elkaar voorstellen. Hij is echt aardig en Grant denkt dat jullie twee goed met elkaar overweg kunnen.’

‘Hij heeft ze niet allemaal op een rijtje als hij denkt dat ik op dit punt nog een man in mijn leven nodig heb.’ Ze keek Aiden over de rand van haar bril aan. ‘Is er geen vliegtuig waar je uit moet springen of zoiets?’

‘Oma...’ Sophie nam de vrouw bij de arm. ‘Waarom helpt u me niet om iedereen te verzamelen. We lopen achter op schema.’

Terwijl Sophie terug het restaurant in liep, voelde ze Aidens ogen in haar rug. Haar gezicht werd warm. Haar benen leken net wiebelige stelten. Ze had gedacht dat ze er klaar voor was.

Ze zou dit weekend overleven. Ze moest gewoon het diner en de repetitie deze avond zien door te komen, en dan de bruiloft en receptie morgen. Twee dagen. Dan zou hij vertrekken, dat wist ze gewoon, omdat weggaan iets was waar Aiden Maddox in uitblonk.

Aiden keek Sophie na; zijn blik bleef rusten op haar lange, slanke gestalte. Ze had nog steeds die koninklijke houding – rechte schouders, elegante ballerinanek – en bewoog zich nog altijd met een zekere elegantie. Haar sluike en glanzende bruine haar reikte niet meer tot haar middel; het golfde net een stukje over haar schouders.

Ongetwijfeld zou het nog steeds zo zacht als boter aanvoelen als hij zijn vingers erdoorheen liet gaan. Niet dat ze hem daartoe de kans zou geven.

Hij keek weg. Goed, hij voelde zich dus nog steeds tot haar aangetrokken. Niet echt een verrassing. Maar hij had niet verwacht dat ze zo afstandelijk zou doen. Niet dat hij ervan uit was gegaan dat ze beste vrienden zouden zijn of zo, maar hij had aangenomen dat ze een vriendelijk gesprek zouden voeren, misschien zelfs met wat melancholie. Hij had niet gedacht dat haar wrokgevoelens al die jaren hadden overleefd.

Niet dat hij wroeging voelde omdat hij was weggegaan – hij kon geen spijt hebben van een bedrijf dat zo succesvol was geworden. Maar hij had het verlies van hun relatie betreurd.

Binnen een paar ogenblikken na Sophies vertrek begon het gezelschap naar buiten te druppelen. Een uitbundige sfeer vulde de lucht, terwijl iedereen ging zitten. Sophie zat te ver weg voor een gesprek. Hij kon haar niet eens zien vanaf zijn plekje. Maar dat was waarschijnlijk de bedoeling.

Zodra iedereen had plaatsgenomen, heette meneer Foster hen allemaal welkom en sprak vervolgens een ontroerende zegen uit. Daarna deed iedereen zich tegoed aan zijn salade, terwijl Aiden een gesprekje aanknoopte met het bruidsmeisje en de bruidsjonker die tegenover hem zaten. Maar ondertussen was Sophie in zijn achterhoofd aanwezig.

Al snel haalde het bedienend personeel de lege saladeborden weg, om ze vervolgens te vervangen door het hoofdgerecht. Hij merkte de heerlijke geur van zijn steak nauwelijks op, omdat Sophies lach zijn oren bereikte. Hij had altijd al gehouden van haar lach – ongedwongen en melodius. Aanstekelijk. Hij keek haar kant op, terwijl hij zich afvroeg wat het was dat de lach had uitgelokt, maar Grant blokkeerde zijn zicht.

Aiden spietste een stukje steak aan zijn vork. Waar had hij deze avond toch last van? Vanaf het moment dat zijn blik de hare aan de andere kant van de zaal had gekruist, klauwde er een pijn in zijn borst. De afgelopen jaren had hij vanzelfsprekend veel aan haar gedacht. Ze was tenslotte zijn eerste liefde. Soms miste hij de vertrouwelijke gesprekken met haar op de verandaschommel. Hij miste haar gulle hart en toewijding aan alles waar ze haar zinnen op zette, wat het ook was. En hij miste het om haar met dat alles te plagen. Hij was nog nooit iemand tegengekomen die zo door en door betrouwbaar was, laat staan een tiener. Anderzijds, ze had dat wel moeten zijn.

Alsof het zo moest zijn, stapte haar vader juist de zonnewaranda op. Hoewel Craig Lawsons onberispelijke pak en keurig gekamde kastanjebruine haar erop leken te wijzen dat hij gaf om de grote dag van zijn dochter, suggereerde zijn late komst het tegenovergestelde.

‘Pap, je bent er.’ Stralend kwam Jenna overeind en ze omhelsde haar vader.

Seth, die naast Aiden zat, verstijfde en keek even kwaad naar zijn vader voordat hij een slok van zijn drinken nam. Wat was dit? Had er een ruzie plaatsgevonden tussen vader en zoon?

Sophie ging staan, gaf haar vader een knuffel en nodigde hem uit om op de stoel naast haar te gaan zitten. Maar haar houding was stijf, haar glimlach kleintjes. Was er in de nasleep van Rose’ overlijden iets voorgevallen? Soms bracht een groot verlies gezinsleden dichter bij elkaar, een andere keer dreef dat hen uiteen.

Grant moest weten wat er misgegaan was bij de Lawsons. Maar toen hij anderhalf jaar geleden met Jenna was gaan daten, had Aiden hem strikte orders gegeven om al het nieuws over Sophie en haar familie voor zichzelf te houden. Hij had zo veel van haar gehouden. Hij wilde niet achteromkijken en haar missen. Het was het beste om vooruit te blijven gaan – of in elk geval, dat had hij zichzelf verteld.

‘Het lijkt erop dat het goede weer aanhoudt tot na morgen,’ zei

een van de bruidsjonkers.

Aiden was blij met de afleiding. ‘Ze voorspellen een blauwe hemel op je grote dag, Grant.’

‘Men verwacht niet dat het eerder dan zondag gaat regenen.’

‘Dat geeft iedereen genoeg tijd om terug naar huis te gaan,’ zei Seth.

Er kwam een tropische storm hun kant op. Dat had al voor de nodige stress gezorgd de achterliggende week, terwijl de storm zich ontwikkelde in de Caribische wateren en in noordelijke richting was gedraaid.

Afgezien van Aiden en een van Grants studiegenoten kwam iedereen uit Raleigh en daar zouden ze na de receptie zaterdagavond ook weer naar teruggaan. Aiden had een late vlucht terug naar Charleston.

Weer werden lege borden een voor een weggehaald, terwijl de gesprekken aan tafel doorgingen. De zon zakte stilletjes richting de horizon en twinkelende lichtjes schitterden in de haven.

Meneer Foster kwam overeind en stak zijn glas omhoog. ‘Ik zou graag een toast uitbrengen op mijn zoon en zijn aanstaande vrouw.’ Hij vervolgde zijn woorden met aardige dingen over het gelukkige koppel, waarbij hij zo nu en dan een grap maakte. En toen breide hij met vochtige ogen een eind aan zijn praatje. ‘Grant, ik weet dat je je bruid zult overladen met alle liefde en vriendelijkheid die ze verdient. Jenna... welkom in ons gezin, lieverd.’

‘Bravo!’

Toen de groep weer tot bedaren gekomen was, ging Jenna’s vader staan en hij schraapte zijn keel. ‘Ik weet niet of ik nog wel wat kan zeggen na dat.’

De aanwezigen grinnikten, maar Seth verstijfde. En Aiden dacht niet dat hij zich de toenemende spanning om zich heen verbeeldde.

‘Moeilijk te geloven dat mijn kleine meisje op het punt staat om in het huwelijksbootje te stappen.’ Craig draaide zich een kwartslag

om zich tot de bruid in spe te richten. ‘Jenna, je brengt vreugde in het leven van iedereen die jou kent. En het lijkt erop dat je een jongeman hebt gevonden die jou gelukkig maakt. Ik wens jullie beiden nog veel vreugdevolle jaren.’

‘Bravo!’

Te midden van al het kabaal hief Seth zijn glas. ‘Op lieve, oude pap... Dat deze twee tortelduifjes maar beter mogen eindigen dan –’

Sophie schoot overeind. ‘Op Jenna en Grant, het gelukkige koppel dat de reden is waarom we hier vanavond feestvieren. Eh, ik weet dat de woorden van koning Salomo, toen hij zei “ik vond hem die ik innig liefheb”, goed verwoorden hoe mijn zusje zich voelt. Ik ben zo blij voor jullie allebei. Op en lang en gelukkig huwelijk.’

Er volgde een volgende ronde van klinkende glazen, terwijl de bedienden punten cheesecake serveerden, en iedereen ging weer verder met zijn gesprek van voor de onderbreking.

Aiden wierp een blik opzij. Hoeveel crises zou Sophie nog moeten afwenden voordat dit weekend voorbij was?

UITGEVERIJ DE PAREL

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel.nl

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Haar droom staat op het punt om uit te komen, maar dan gooit een orkaan roet in het eten... en staat haar vroegere jeugdliefde opeens op de stoep

Na jaren haar eigen verlangens in de ijskast te hebben gezet om voor haar tweelingbroer en zusje te zorgen, is het eindelijk zover dat Sophie haar grote droom – een boekhandel in het gezellige strandplaatsje Piper's Cove – kan gaan waarmaken. Maar net als ze de sleutel van Boekhandel Zeezicht in wording heeft gekregen en ze kan beginnen met klussen, dient er zich een orkaan aan in Piper's Cove, die een streep haalt door haar plannen.

Na de bruiloft van zijn beste vriend, wil Aiden Maddox zo snel mogelijk weer naar huis. Maar op het vliegveld komt hij erachter dat als gevolg van de ophanden zijnde orkaan alle vluchten zijn geschrapt. Omdat hij verwacht dat alle hotels volgeboekt zijn, kan hij uiteindelijk niet anders dan Sophie Lawson, zijn vroegere vriendin, vragen of hij bij haar kan blijven tot de orkaan is gepasseerd.

Sophie stemt met tegenzin toe als Aiden bij haar aanklopt; ze is nog niet vergeten dat hij haar jaren geleden in de steek gelaten heeft. Maar terwijl ze de orkaan uitzitten, verdwijnt haar boosheid langzaam en flakkeren vroegere gevoelens weer op. En wanneer Sophie door een ongelukje haar enkel verstuikt, is ze diep vanbinnen blij dat Aiden er is. Vooral als hij aanbiedt om haar te helpen met de boekhandel, die al over acht dagen open moet. Zal het hun lukken om de deuren van de winkel op tijd te openen... en elkaar een tweede kans te geven?

isbn 978-94-93208-27-8

9 789493 208278